

Ejsze

Feri komám (von Farcád) szokta így kezdeni: Ejsze ecce', s aztán jön valami okosság, melyben mindig ott lapul legalább egy mákszemnyi góbéság is.

Az ejsze eredete a hisz ígére vezethető vissza. Ma: remélhetőleg, valószínűleg, szinte biztos az értelme.

Lefekvéskor, ébredéskor s az alvás REM fázisaiban néha úgy álmodom, hogy az kicsit tán álmodozás is. Ébren is vagyok, nem is állapot ez, olyan, hogy egyszerre szeretném, kéREM és álmodom is a vágyott, de sokszor ki sem mondott dolgokat.

„A REM (gyors szemmozgás) alvásidőben az agyi tevékenység hasonló, mint ébrenlét vagy szendergés esetén, az álmok ekkor jelennek meg.”

Nemrégiben egész történetecske kerekedett ebből a bizarr állapotból. Most ejsze elmondom.

A Jóisten és az ő negatívja, Belzebúb, egyszerre untak rá a mai világ agyament állapotára. Elküldtek egy lány angyalkát és egy fiú ördögöcskét, hogy kicsit életszagúbb híreket vigyenek fel, meg le. Mert ugye ők mindent látnak, de az ördög (vagy angyal, nézet kérdése) a részletekben van!

A két küldönc körülnézett és rendesen el is borzadt attól, amit látott. És el is fáradtak rendesen a munkában, így beültek egy hideg sörre - minő véletlen, éppen egyszerre és ugyanoda - a Bagolyba Békésen. S mert profik voltak, azonnal fel is fedezték egymást. Ittak, s gondolkodtak. Aztán egyszer csak összeültek, susmusoltak kicsit, aztán döntöttek. Angyalka a huncutság nélküli ájtatosságot unta fent, ördögöcske a velejéig rosszaságot lent. Az utolsó pohár után kimentek a slóra, könnyítettek egyet magukon, aztán a Fehér Körös partján összenéztek, bólintottak, s az egyik azt mondta csiribú, a másik meg csiribá.

Egy pillanatra az egész Föld mintha megállt volna a forgásban, és eközben zökkent egyet az idő. Rajtuk kívül észre sem vette senki. Mégis teljesen más világ kezdődött. Eltűntek a fegyverek, csak a vadászok puskája maradt meg. Eltűnt minden kábítószer és szemét, minden felesleges dolog az üveghaltól a műanyag virágig. S mindezekkel együtt odalett a gonoszság is. Olyan élet kezdődött, amiről csak álmodni szoktunk, ha egyáltalán merünk álmodni még. Tiszta levegő, ép természet, jó emberek és rengeteg humor.

A két küldönc meg újból egymásra nézett: tudták, sokkal többet tettek, mint amiért küldték őket. Hogy ezért mit kaptak volna gazdáiktól, sosem tudjuk meg, mert ott helyben úgy döntöttek: Békésen maradnak. S ki is mentek rögvest békésen, kézen fogva a piacra egy kis földi paradicsoméért.

A történetük folytatását sosem tudtam meg, mert mindig felébredtem. S csak a be nem teljesedő vágyalom hagyta üresség maradt meg bennem. De csak egy darabig. Amíg ki nem néztem a ragyogó reggeli napsütésbe, s azt nem motyogtam magamnak: ejsze talpra magyar! S így is tettem. Elbaktattam a

tükörig, hogy a mai nap se kezdődjék úgy el, hogy ne látott volna orvos. Mert ekkora utópiákat álmodni nem biztos, hogy ép észre vall. Vagy ejsze mégis?